

ליון יהונתן ("תנצ"ק")

בן מרדכי ולאה. נולד בי"ב בטבת תר"ץ
(12.1.1930) ברמת-גן. צופה מסור
מילדותו. חניך הגימנסיה "הרצליה", בה
שימש אביו כאחד ממורייה הראשונים.
יהונתן היה אחד האחראים לעבודת הקרן
הקיימת לישראל בבית-הספר. ניגן בכינור
מאז שנתו השמינית עד יומו האחרון
(היה מנגן בפני פקודיו בחולתא). עוד
בכיתות הראשונות של בית-הספר נתגלתה
בו אהבה לטבע, חיבה גדולה לחי ולצומח.

נמשך לחקלאות וגמר בהצטיינות את לימודיו במגמה החקלאית של
הגימנסיה עם זאת רחש כבוד למסורת ישראל והמשיך לימודיו בתלמוד
אצל מורה פרטי. זריו, בעל כושר גופני, הצטיין גם בספורט — בשחיה,
בריצה, בכדורגל. אהב שירה וידע טורי שירה ארוכים על-פה. ביחוד
אהב את התנ"ך. במכתבו האחרון שנתקבל אצל הוריו יומים אחרי נפילתו
כתב בין השאר: "...לא חסר לי דבר. לו רק יכולתם לשלוח לי את התנ"ך
שלי. אנחנו מתגעגעים עליו..." רציני ושקול. נודע כמפקד אשר כוח
אפיו מתבטא בשקטו ואדיבותו. בשנת תש"ז יצא עם חבריו בוגרי הגימנסיה
להכשרה מגויסת במסגרת הפלמ"ח בקיבוץ דפנא שבגליל. שם מיילא
תפקיד חברתי מרכזי. משהחמיר מצב-הבטחון סיים קורס מ"כ. ובתפקיד
זה נשלח למשק חולתא, שממנו יצא בראש כיתתו על הכפר איזוסניה
לשם פעולות ביעור. היה בין ראשוני הפורצים אל הכפר הזה אשר הטריד
את שלום ישובי הגליל בראשית המערכה. כתוצאה מפעולה זו נהרס
הכפר, אנשיו עזבוהו ונמלטו כולם יחד עם אנשי הכפרים השכנים
וכנופיות העיראקים אשר השתכנו בו. בגלל פעולה זו הטילו שלטונות
המנדט עוצר על התנועה בכל דרכי הגליל העליון למשך 6 ימים.

בשבוע שלפני נפילתו כתב אל משפחת בן-דוד שנפל: "גדול הכאבו
רק נחמה קטנה יש, את חייו נתן למען יינצלו רבים מחבריו". במרוצת
הקרב נפצע ונפל ביום ב' באדר א' תש"ח (12.2.1948). נקבר בחולתא.

הַוַּנְתָּן לָוִין

א

חולתא, 17.2.1948

שלום רב לכם, הורים יקרים!

— — —

אנחנו שלשתנו * נמצאים כאן בחולתא. אורחים ממהכשרה שלנו בדפנה באים אלינו כמעט כל יום. ה"חברה" שלנו נמצאים כמעט בכל הגליל העליון (מלוא כל הארץ). יש הרגשה טובה שאנחנו פוגשים חברים שלנו בכל פינות הארץ כשהם נושאים בתפקידים. יש הרגשה טובה שאנחנו עושים משהו. הפיזור והנדידות של חברינו בכל-זאת לא הורידו הרבה ממתח-ההכשרה. היה לנו מצב של משבר לפני שבועות אחדים, אך הוא לא נמשך זמן רב והמצב נשתנה לטובה. התחילו להתפתח בינינו חיים פורחים ביותר.

שלכם,

ב

3.3.1948

שלום רב לכולכם!

שמחתי מאד-מאד למכתבך, אמא.

כאן שקט בזמן האחרון. אין כל טעם לדאגתך, אמא. אני נמצא במקום בטוח.

שואלת את, אמא, אם אינני זקוק למשהו. כמעט שלא חסר לי דבר. לורק יכלתם לשלוח לי בהזדמנות את התנ"ך שלי — היינו שלשתנו שמחים. אנחנו מתגעגעים עליו...

ג

חולתא, 4.3.1948

ראובן ובתי-שבע היקרים!

ברגע הראשון לא יכולתי להאמין למראה הכתוב. לא האמנתי

* הוא ושני חבריו מילדות.

שחנוך, אותו חנוך, הטוב והחסון — ייהרג!! לא האמנתי, ועדיין קשה להאמין שאת חייו אפשר היה לנתק באמצע.

אין מקום לניחומים! גדול הכאב!! רק נחמה אחת קטנה יש — שחנוך נפל כיאות לאפיו ולחייו. הוא נפל בעזרו לחבריו, בהגינו על חי חבריו. את חייו נתן למען יינצלו רבים מחבריו. לא עת אבל לנו. עלינו להמשיך, להמשיך במה שהוא התחיל ולהישבע לנקום את נקמתו. רק בהמשך המערכה נוכל להגיע לנצחון, שלמענו נלחם ונפיל חנוך. רק בהמשך נוכל למלא את הצו שחנוך צוה לנו בנפלו.

שלכם,

ד

חולתא, 10.3.1948

שלום רב לכם, הורים יקרים!

— — —

החיים נמשכים כאן במסלולם הרגיל. היום עבדו החברים במשק. אני כשלעצמי רצייתי לעבוד אתם, אך לא נתנו לי ועדיין איני יודע למה...

הנוף כאן מתחיל לקבל את צורתו שבימי-אביב. הכל ירוק. וכשהראות טובה אנחנו רואים את כל הצפון. המצודות נראות מכאן בבירור להפליא. מנרה נראית מכאן יפה מאד. הרי-נפתלי, הרי-הלבנון והרי-הגולן — כולם עוטרים את העמק היפה, ששלל הצבעים ממוזג בו בהרמוניה נפלאה. קשה להביע את כל המראה הזה במלים (ביחוד כשלי); צריך לבוא ולראות את כל זה בעינים ורק אז מבינים עד כמה יפה הגליל, כמה יפה "ארצנו הקטנטונת". רואים כאן שבאמת יש לשם מה להילחם ויש עוד הרבה-הרבה להציל. הלואי ועוד באביב יהיה שקט ותיהנו מזמרת הנוף בבואכם הנה.

היו שלום!

* מכתבו האחרון שנתקבל יומים לפני נפלו.